

Sygn. akt I NKRS 102/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Elżbieta Karska

w sprawie z odwołania A. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z 22 czerwca 2021 r.
w przedmiocie nieprzedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], ogłoszonym
w Monitorze Polskim z 2021 r., poz. 29,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 18 maja 2022 r.,

**uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej
Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] z 22 czerwca 2021 r.
na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie
Sądownictwa (Dz.U. 2021, poz. 269) nie przedstawiła Prezydentowi
Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. S. do pełnienia urzędu na
stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...].

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w [...], zgłosił się A. S. – sędzia Sądu Okręgowego w K.. Na posiedzeniu w dniu 21 czerwca 2021 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, po zapoznaniu się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i ich przeanalizowaniu, omówił szczegółowo kandydaturę, odbył naradę i uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W wyniku głosowania, zespół przyjął stanowisko o rekomendowaniu Radzie kandydatury odwołującego się. Wniosek taki zdaniem zespołu, uzasadniała treść oceny kwalifikacji, informacje dotyczące posiadanego przez kandydata doświadczenia zawodowego, w tym doświadczenia w stosowaniu przepisów prawa, a także opinia Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...]. W ocenie zespołu kandydatura A. S. wypełnia w odpowiednim stopniu kryteria, o których mowa w art. 35 ust. 2 u.k.r.s, do przedstawienia z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego.

Dalej w uzasadnieniu uchwały wskazano, że podejmując uchwałę, KRS wzięła pod uwagę, że kandydat spełnia wymaganie ustawowe, określone w art. 64 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2020, poz. 2072). Ponadto dokonując oceny kandydata, Rada kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 u.k.r.s., w tym: oceną kwalifikacji, doświadczeniem zawodowym kandydata, a także uzyskanym poparciem środowiska sędziowskiego. Po wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy KRS, nie podzielając stanowiska zespołu, uznała, że Prezydentowi RP nie zostanie przedstawiony wniosek o powołanie A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego.

W zawartej w uzasadnieniu charakterystyce A. S. wskazano, że urodził się w 1964 r. w J.. W 1990 r. ukończył studia prawnicze z oceną dobrą. Od 1 października 1990 r. do 31 stycznia 1991 r. pracował jako referent w Urzędzie Miejskim w J.. Od 1 lutego 1991 r. do 30 listopada 1993 r. kandydat odbywał etatową aplikację sądową. W 1993 r. złożył egzamin sędziowski z wynikiem ogólnym bardzo dobrym. Z dniem 1 grudnia 1993 r. został mianowany asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w K.. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 3 sierpnia 1995 r. został powołany do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu

Rejonowego w K.. Od 1 grudnia 2000 r. do 30 sierpnia 2001 r. pełnił obowiązki Przewodniczącego V Wydziału Gospodarczego tego Sądu. Od 1 września 2001 r. do 28 lutego 2003 r. był delegowany do Sądu Okręgowego w K.. Postanowieniem Prezydenta RP z dnia 26 listopada 2002 r. powołany został do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K., w którym orzeka do chwili obecnej. Od 15 sierpnia do 15 października 2008 r. kandydat pełnił obowiązki wizytatora ds. gospodarczych. W 2010 r. ukończył dwusemestralne studia podyplomowe w zakresie ekonomii i prawa gospodarczego dla sędziów, zorganizowane przez Szkołę [...] w W. z wynikiem celującym. Od 1 stycznia 2011 r. na czas nieokreślony został delegowany do Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury. Od 1 kwietnia 2016 r. do 14 lipca 2017 r. pełnił funkcję Wiceprezesa Sądu Okręgowego w K.. Od 15 lipca 2017 r. do 30 listopada 2020 r. pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora [...] Szkoły [...]. Od 1 grudnia 2020 r. do 3 marca 2021 r. pracował jako główny specjalista w [...] Szkole [...]. Od 4 marca 2021 r. do chwili obecnej orzeka w XII Wydziale Gospodarczym Odwoławczym Sądu Okręgowego w K.. Kandydat podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w licznych konferencjach i szkoleniach. Ponadto: w 1999 r. prowadził cykl wykładów dla [...] Instytutu [...] w K.; w 2000 r. – „Szkolenia [...] Szkoły Biznesu [...] w K.”; w latach 2012-2015 brał udział w komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu sędziowskiego w K. (w charakterze sekretarza); w 2017 r. brał udział w komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminu radcowskiego w K. (przewodniczący komisji); w dniu 16 lutego 2021 r. prowadził zajęcia dla aplikantów aplikacji adwokackiej Okręgowej Rady Adwokackiej w K..

W streszczonej w uzasadnieniu uchwały ocenie kwalifikacji A. S. wskazano, że jest on dobrym kandydatem na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]. Wskazano też, że w okresie objętym oceną kandydat wydał nieznaczną liczbę orzeczeń zarówno z kategorii „Ga”, jak i „Gz”, co jest powiązane z faktem pozostawania na delegacji od 1 stycznia 2011 r. w [...] Szkole [...], w której do 30 listopada 2020 r. pełnił funkcję Zastępcy Dyrektora. W ocenie sędzi wizytator trudna była w związku z tym ocena danych statystycznych wcześniej przedstawionych. W okresie objętym oceną kandydat sporządził 16 uzasadnień w sprawach „Ga”, z czego 8 w terminie dwóch tygodni; 4 w terminie do 1 miesiąca (z czego jedno

opóźnienie usprawiedliwione) oraz 4 po terminie w przedziale powyżej miesiąca do 3 miesięcy. Natomiast w sprawach „Gz” sporządził 25 uzasadnień, wszystkie w terminie. Liczba uzasadnień sporządzonych po terminie jest na tyle nieznaczająca, że nie może wpływać na ogólną ocenę pracy kandydata. W referacie opiniowanego nie ma spraw tak zwanych „starych” toczących się powyżej 3 lat. W podsumowaniu sędzia wizytator stwierdziła, że kandydat prezentuje wysoki poziom wiedzy zarówno z zakresu prawa materialnego, jak i procesowego. Uzasadnienia przez niego sporządzone zawierają wszystkie elementy wymagane przez Kodeks postępowania cywilnego, a do tego pisane są w sposób jasny, poprawnym językiem prawniczym. Sędzia wizytator podniosła, że zakres spraw podlegających rozpoznaniu w I Wydziale Cywilnym Sądu [...] w K. jest nadzwyczaj szeroki, bo są to sprawy, w których w I instancji orzekają sądy okręgowe wydziały cywilne i gospodarcze, co w przeważającej mierze nie jest tożsame z charakterem spraw, w których dotychczas orzekał kandydat. Niemniej jednak – w ocenie sędzi wizytator – nie jest to okoliczność, która mogłaby zdecydować o ocenie kandydata na wolne stanowisko sędziowskie. Poziom pracy zaprezentowany przez kandydata daje możliwość przyjęcia, że w sprawach, w których z uwagi na ich charakter dotychczas nie orzekał, stanie na wysokości zadania i zmierzy się z nową dla siebie materią. Sędzia wizytator pozytywnie oceniła A. S. jako kandydata na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Apelacyjnym w [...].

Rada w uzasadnieniu uchwały oceniła, że odwołujący się spełnia formalnie wszystkie kryteria wyboru, a zatem zadaniem KRS było przeprowadzenie weryfikacji i dokonanie oceny tej osoby. Przy podejmowaniu decyzji Krajowa Rada Sądownictwa kierowała się oceną kwalifikacji oraz doświadczeniem zawodowym kandydata. Rada uwzględniła, że A. S. wprawdzie posiada wieloletnie i bogate doświadczenie orzecznicze zarówno na szczeblu sądu rejonowego i sądu okręgowego, jak również doświadczenie w sprawowaniu różnych funkcji kierowniczych w wymiarze sprawiedliwości oraz funkcji Zastępcy Dyrektora [...], jednak nie mogła pominąć, że ocena jego pracy nie jest jednoznacznie pozytywna jeśli chodzi o wyniki statystyczne, a ponadto zwrócono uwagę na fakt, że zakres spraw podlegających rozpoznaniu w wydziale cywilnym Sądzie Apelacyjnym w [...], do którego przewidziane jest stanowisko, nie jest tożsamy z charakterem spraw, w

których kandydat dotychczas orzekał. Zdaniem Rady podniesione przez sędzię wizytator istotne wątpliwości wskazują, że kandydat nie jest przygotowany do pełnienia obowiązków sędziego na wyższym szczeblu sądownictwa i powinien pogłębić swoje doświadczenie zawodowe, gdyż nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego. Zatem awans do sądu apelacyjnego, o który się ubiega, byłby przedwczesny na obecnym etapie jego kariery zawodowej. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP kandydatury A. S. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności wnioski płynące z oceny jego pracy i kwalifikacji zawodowych.

W odwołaniu datowanym na dzień 12 sierpnia 2021 r. A. S. zaskarżył uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 22 czerwca 2021 r. w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 33 ust. 1 u.k.r.s. przez:

- a) niedokonanie pełnych i prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie wystąpienia przesłanek powołania odwołującego się na urząd sędziego, niepodjęcie czynności zmierzających do wyeliminowania wątpliwości, a w konsekwencji zaniechanie wszechstronnego rozważenia sprawy, co miało wpływ na wynik głosowania i treść uchwały; b) pominięcie wysłuchania uczestnika lub odebrania wyjaśnień na piśmie w sytuacji powstania wątpliwości, co do spełniania kryterium powołania na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w [...]; c) dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na ustaleniu, że z opinii wizytatora SSA A. K.-B. wynika, że zachodzą istotne wątpliwości co do przygotowania uczestnika do pełnienia obowiązków sędziego na wyższym szczeblu sądownictwa, wynikające z „niejednoznacznie pozytywnej” oceny wyników statystycznych oraz odmiennego zakresu orzekania w sprawach w wydziale cywilnym sądu apelacyjnego od zakresu spraw, w których uczestnik dotychczas orzekał; d) dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na wybiórczym potraktowaniu opinii sędziego wizytatora w zakresie spełniania przez uczestnika kryterium odpowiednich kwalifikacji oraz doświadczenia zawodowego; e) dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych, polegającego na ustaleniu, że uczestnik nie spełnia kryteriów powołania na stanowisko sędziego

na wyższym szczeblu sądownictwa, pomimo odmiennej oceny, pozytywnej opinii Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] oraz pozytywnej opinii i rekomendacji Zespołu KRS, powołanego na podstawie art. 31 ust. 1 ustawy o KRS do przedstawienia kandydata; f) pominięcie w ustaleniach faktu, że aktualnie uczestnik pełni obowiązki sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...], orzekając w I Wydziale Cywilnym, w pełnym wymiarze, we wszystkich kategoriach spraw, na podstawie delegowania go przez Ministra Sprawiedliwości na okres roku; g) pominięcie dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych kandydata w postaci decyzji Ministra Sprawiedliwości o delegowaniu do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...]; h) pominięcie dowodu z protokołu Kolegium Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 maja 2021 r. i zawartej w nim pozytywnej opinii zastępcy Przewodniczącego Wydziału I Cywilnego Sądu Apelacyjnego przedstawionej w czasie obrad Kolegium, a w konsekwencji podjęcie uchwały bez wszechstronnego rozważenia sprawy, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 35 ust. 2 pkt 1 u.k.r.s. przez błędną wykładnię i przyjęcie, że od stanu faktycznego konkretnej sprawy zależy, jakie kryteria są stosowane przez Radę w danym postępowaniu, w szczególności co do rozpatrywanych łącznie kryteriów, na które składają się kwalifikacje, doświadczenie zawodowe kandydatów, poparcie środowiska sędziowskiego oraz dane potwierdzające zdobycie dodatkowych kwalifikacji;

3. naruszenie prawa materialnego art. 35 ust. 2 pkt 1 u.k.r.s., przez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że kandydat nie spełnia kryteriów powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego, ponieważ ocena pracy kandydata „nie jest jednoznacznie pozytywna, jeśli chodzi o wyniki statystyczne” oraz zakres spraw podlegających rozpoznaniu w wydziale cywilnym Sądu Apelacyjnego nie jest tożsamy z charakterem spraw, których kandydat dotychczas orzekał.

W oparciu o tak skonstruowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa w odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 września 2021 r. wniósł o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie, skutkując uchyleniem zaskarżonej uchwały.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Z przytoczonego przepisu wynika prawo zaskarżania uchwał Rady podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, tj. o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz na stanowiskach asesorów sądowych w sądach administracyjnych. Stosownie do art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, z wyłączeniem stosowania przepisu art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko-radcowski w występowaniu przed Sądem Najwyższym. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozważę tylko nieważność postępowania.

Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, a zatem winna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności

i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w przedmiotowej sprawie wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji, konieczna. Kognicja Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, obejmuje w szczególności badanie, czy KRS przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z tą oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje również, kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz ogólnych reguł proceduralnych wynikających z ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Podstawę odwołania A. S. stanowiły zarzuty naruszenia przepisów art. 33 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS.

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy o KRS zobowiązuje Radę, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Nakaz podjęcia uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy oznacza, że Rada nie może pominąć istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień, czy innych zebranych dowodów, ani dokonać ustaleń sprzecznych z tym materiałem, zaś samo rozstrzygnięcie powinno być wynikiem wszechstronnego rozważenia wszystkich aspektów sprawy w sposób, który nie był dowolny (wyroki Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2012 r., III KRS 11/12; 22 maja 2012 r., III KRS 14/12; 15 lutego 2019 r., I NO 14/19; 2 czerwca 2020 r., I NO 192/19).

Ocena przydatności kandydata należy do Rady, a jeżeli została dokonana przy pomocy właściwych kryteriów i nie doszło do naruszenia przepisów postępowania mogących mieć wpływ na jego wynik, Sąd Najwyższy jedynie

sprawdza, czy przy użyciu tych kryteriów Rada nie przekroczyła granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia. Chociaż przytoczony przepis nie określa wprost wymaganej treści uzasadnienia uchwał nominacyjnych KRS, to jednak nie ulega wątpliwości, że ustawodawca nie przyzwała przez to Radzie na arbitralność. Swoboda wyboru kandydatów, którzy zostaną przedstawieni Prezydentowi RP, nie jest nieograniczona, a wyboru kandydatów nie można odrywać od ustawowych przesłanek, czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji (wyrok Sądu Najwyższego z 25 maja 2021 r., I NKRS 49/21). Celem uzasadnienia jest wykazanie, że uchwała została podjęta po wszechstronnym rozważeniu okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2013 r., III KRS 172/13). Rada uzasadniając treść podjętej uchwały ma obowiązek wyjaśnienia, jakimi kryteriami kierowała się przy wyborze kandydatów. Uzasadnienie ma na celu umożliwienie kandydatom porównania swojej kandydatury z innymi oraz zweryfikowanie czy zachowane zostały wszystkie zasady proceduralne postępowania nominacyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Ma również na celu wykazanie, że Rada przy dokonywaniu oceny kandydatów kierowała się przejrzystymi, jednolitymi i sprawiedliwymi kryteriami selekcyjnymi (wyroki Sądu Najwyższego z 1 lipca 2019 r., I NO 70/19; z 12 maja 2021 r., I NKRS 34/21; z 24 marca 2021 r., I NKRS 26/21). Rada ma też obowiązek uzasadnienia, dlaczego dany kandydat nie uzyskał rekomendacji (wyroki Sądu Najwyższego: z 27 marca 2019 r., I NO 9/19; z 27 marca 2019 r., I NO 5/19; z 16 czerwca 2021 r., I NKRS 54/21).

Kierując się powyższymi wyznacznikami, w ocenie Sądu Najwyższego treść zaskarżonej uchwały nie pozwala na uznanie, że Rada przy ocenie kandydatury A. S. spełniła wymóg wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Punktem wyjścia dla nieprzedstawienia kandydatury odwołującego się była „niejednoznaczna” zdaniem Rady ocena kwalifikacji sporządzona przez sędziego wizytatora, jak również niedostateczne przygotowanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego z uwagi na inny zakres spraw znajdujących się we właściwości wydziału cywilnego sądu apelacyjnego, w porównaniu z dotychczasowym zakresem spraw, w których orzekał

skarżący. Dla oceny, czy wyrażone powyżej w uchwale stanowisko Rady nie narusza prawa konieczne jest rozważenie, czy ze znanych Radzie faktów wyciągnęła ona poprawne pod względem logicznym wnioski, a także czy wszystkie te fakty zostały uwzględnione, czy też wszystkie lub istotna ich część została pominięta (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., I NO 192/20).

Zespół członków KRS po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem, omówieniu kandydatury i naradzie uznał, że materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. W ocenie zespołu, kandydatura A. S., poparta wieloletnim i bogatym doświadczeniem zawodowym, pozytywną oceną sędziego wizytatora wskazującą na wysoki poziom wiedzy kandydata i odpowiednie przygotowanie do pełnienia urzędu sędziego sądu apelacyjnego, wypełnia odpowiednie kryteria do przedstawienia jej z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. Rada w uzasadnieniu wskazała, że nie podzieliła stanowiska zespołu. Nie uzasadniła jednak, z jakich przyczyn zdecydowała się nie uwzględniać stanowiska zespołu, co pozbawia uzasadnienia uchwały transparentności.

Wbrew twierdzeniom Rady, sędzia wizytator jednoznacznie pozytywnie oceniła kandydaturę skarżącego, zaś w sporządzonej ocenie kwalifikacji odwołującego nie wskazała jakichkolwiek wątpliwości, co do kandydatury A. S.. Wręcz przeciwnie, wskazała, że opiniowany jest dobrym kandydatem na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego. Wskazała, że choć zakres spraw podlegających rozpoznaniu w I Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w [...] jest bardzo szeroki, co w przeważającej mierze nie jest tożsame z charakterem spraw, w których orzekał odwołujący się, to okoliczność ta nie ma w zasadzie znaczenia. W ocenie sędziego wizytatora „Poziom pracy zaprezentowany przez Pana Sędziego daje możliwość przyjęcia, że w sprawach, w których z uwagi na ich charakter dotychczas nie orzekał, stanie na wysokości zadania i zmierzy się z nową dla siebie materią.”. Okoliczności, na które Rada powołuje się w uzasadnieniu, wskazując, iż są to wątpliwości odnośnie kandydatury skarżącego, w istocie były wskazanymi przez wizytatora trudnościami jakie napotkał z dokonaniem oceny, z uwagi na delegowanie kandydata w ocenianym okresie i ograniczonym przez to

orzekaniem. W takiej sytuacji Rada, z dostępnych jej materiałów wyciągnęła niepoprawne wnioski.

Niewątpliwie, ustalając stan sprawy Rada w uzasadnieniu pominęła okoliczność, iż z dniem 29 marca 2021 r. Minister Sprawiedliwości, delegował A.S. do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Apelacyjnym w [...] na okres od 29 marca 2021 r. do dnia 28 marca 2022 r. Informacja ta znajduje się w aktach osobowych sędziego i jest łatwo dostępna. Jest to również o tyle istotna informacja, albowiem mogła rzutować na, dowolną i niepopartą materiałem zgromadzonym w sprawie, ocenę, iż awans skarżącego jest przedwczesny, gdyż zakres spraw podlegających rozpoznaniu w wydziale cywilnym do którego przewidziane jest stanowisko, nie jest tożsamy z charakterem spraw w których dotychczas kandydujący orzekał. Taka argumentacja Rady jest też z dwóch przyczyn błędna. Po pierwsze zakres spraw w I Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w [...] jest szerszy – na co wskazał wizytator, a nie, nie jest tożsamy – jak wskazuje Rada. Brak tożsamości oznaczałby w zasadzie odmiennosć materii w jakiej dotychczas orzekał kandydat, zaś szerszy zakres właściwości oznacza, że przed kandydatem, prócz typowych spraw, w których orzekał, czekają jeszcze inne. Po drugie, awans na wyższe stanowisko sędziowskie, zawsze wiąże się ze zwiększoną różnorodnością spraw w jakiej przyjdzie sędziemu orzekać. Wynika to przede wszystkim z tego, że inny jest zakres orzekania w sprawach przez sądy rejonowe, a inny w sądach okręgowych i apelacyjnych. Niewątpliwie ocena dokonana przez Radę, wskazująca na przedwczesność awansu z uwagi na odmiennosć materii orzeczniczej, w zasadzie zawsze uniemożliwiałaby awans sędziego.

Naruszenie art. 33 ust. 1 ustawy o KRS może polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z udostępnionej dokumentacji lub wyjaśnień uczestników postępowania czy też innych osób albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tym materiałem (wyrok Sądu Najwyższego z 16 lutego 2022 r., I NKRS 109/21). Z tego typu naruszeniami, niewątpliwie mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie.

Z tych wszystkich względów zdaniem Sądu Najwyższego, brak wskazania przyczyn, dlaczego Rada nie podzieliła stanowiska zespołu o rekomendowaniu kandydatury odwołującego się, dowolna ocena kwalifikacji kandydata zawartej

w opinii sędziego wizytatora wraz z niepoprawnym wnioskowaniem, jak również brak poprawnego ustalenia okoliczności faktycznych sprawy, w szczególności delegacji skarżącego do orzekania w I Wydziale Cywilnym Sądu Apelacyjnego w [...], stanowią o braku wszechstronnego rozpoznania sprawy i naruszeniu przez Radę w niniejszym postępowaniu konkursowym art. 33 ust. 1 ustawy o KRS.

W zakresie podniesionego przez skarżącego zarzutu naruszenia art. 35 ust. 1 i 2 ustawy o KRS wskazać należy, że przepis ten stanowi, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół członków Rady opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, a przy ustalaniu ich kolejności na liście kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia: 1) doświadczenie zawodowe, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia; 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Przytoczony katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu członków Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i – poza wyeksponowaniem oceny kwalifikacji kandydatów jako kryterium podstawowego – nie hierarchizuje kolejnych przymiotów, którymi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko.

Lista o której mowa w art. 35 ustawy o KRS, jest rodzajem stanowiska zespołu, podejmowanego w przypadku, gdy na wolne stanowisko sędziowskie, zgłosił się więcej niż jeden kandydat. Zespół powinien dokonać wyboru i przedstawić Radzie najlepszego lub najlepszych kandydatów z punktu widzenia kryteriów określonych w ust. 2. Lista ma więc charakter listy rankingowej, zamykającej ten etap wyboru kandydata, który należy do zadań zespołu przygotowującego sprawę do rozpatrzenia przez Radę. Chociaż art. 35 ust. 2 ustawy o KRS odnosi się wprost do prac zespołu, to ma on także zastosowanie do oceny kandydatów przed Radą w pełnym składzie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2012 r., III KRS 17/12).

Nie ma racji skarżący, że Rada podejmując uchwałę naruszyła art. 35 ust. 1 ustawy o KRS. Ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów przy ocenie kandydatów na stanowiska sędziowskie, co do zasady, pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli

zgodności uchwał Rady z prawem, chyba że naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych kryteriów oceny. Ponadto, żadne z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa nie ma charakteru decydującego, ani nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów, co jest konsekwencją obowiązku wszechstronnego rozważenia przez Radę okoliczności sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 17 maja 2017 r., III KRS 8/17). Okoliczności, jakie spowodowały, że kryteria przybrały postać niekorzystną dla kandydata na sędziego, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji KRS (wyrok Sądu Najwyższego z 26 września 2017 r., III KRS 21/17). W pozostałym zakresie zarzut naruszenia art. 35 ust. 2 pkt 1 ustawy o KRS sprowadzał się natomiast do ponownego kwestionowania stanowiska Rady, iż kandydat nie spełnia kryteriów powołania na stanowisko sędziego sądu apelacyjnego, a więc naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, które to naruszenie zostało uznane za zasadne.

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy przyjmując za podstawę art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS oraz uznając za zasadny zarzut naruszenia art. 33 ust. 1 ustawy o KRS, uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.